

בית-הספר

למטולה הגענו, כאמור, באביב עם הסנוניות הראשונות ומיד התחלנו בלימודים. והסנוניות — הן "פלשו" לאותו מבנה הצמוד לבית הכנסת, אשר שימש לנו בית ספר, ועשאוהו מקום מגורים. מיד החלו בונות להן קן מתחת לתקרה הגבוהה. הייתי נכנסת לפעמים לחדר בבוקר בטרם החלו הלימודים, כשאיש עדיין לא היה בכיתה, ומסתכלת במעופן של הסנוניות ; השקט בשעת המעוף בכיתה הריקה, היה כבד ועבה וכאילו ניתן למששו ביד או לחתוך בסכין ולעיתים, אפילו מפחיד עד כי הייתי יוצאת בריצה מהכיתה.

חצר ביה"ס היתה זרועה אבנים ובמרכזה — סלע גדול עליו טיפסנו להנאתנו. עמנואל הקטן, שהריש התחלפה לו בלמד, היה בא לעיתים לחצר ומיד היו הילדים מעלים אותו על הסלע ומסתלקים ; כשרצה לרדת היה צועק, לקול צחוקם של הילדים : "הולידו אותי, אני לא יכול ללדת" ! בחצר זו היינו משחקים בהפסקות. ומי אמר שחצר חייבת להיות ישרה וחלקה כלום אין זה יפה ונעים לקפץ ולדלג על סלעים ואבנים ?

לימים הוקם בנין חדש לביה"ס. בכניסה למושב, לרוחבו של הרחוב (כדוגמת הגמנסיה הרצליה לרוחבו של רחוב הרצל), התנוסס המבנה החדש ובו חדרי הכיתות בצורת "ח" כשחדר המורים במרכזן, חצר מרוצפת ושער רחב סוגר עליה. בחצר זו, אשר היתה מקורה בחציה, היינו שוהים רק בימות הגשמים ואילו לשאר הימים עמדה לרשותנו חצר גדולה ומרווחת אשר סוקלה מאבניה ובמרכזה הוצב מיתקן להת-עמלות שכלל שני סולמות ישרים בגובה 5—6 מטר ובמרחק דומה האחד מהשני, תקועים ומחוזקים יפה באדמה ; קורת